

ת"פ 44350/02/14 - מדינת ישראל נגד אוסאמה גיט, מוחמד גיט

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44350-02-14 מדינת ישראל נ' גיט ואח'
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אוסאמה גיט

2. מוחמד גיט (אחר/נוסף)

הנאשמים

הכרעת דין - נאשם 1

כללי

- נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות ניסיון גניבת רכב בצוותא, לפי לסעיף 413ב(א) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין והחזקת כלי פריצה, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.
- על פי המיוחס בכתב האישום, ביום 17.2.14 סמוך לשעה 03:14 הגיעו הנאשמים לרחוב יוסף קארו בשכונת בית ישראל בירושלים, ברכב פורד, שמספרו 97-113-69 וברשותם שלושה פלאגים, שתי ג'בקות, רינגים, מסור פטיש קטן, מפתח צינורות, מברגים שונים ומחשב רכב.
- הנאשמים נכנסו, בדרך שאינה ידועה, לרכב ג'יפ מסוג איסוזו, שמספרו 41-409-18 שבבעלותה של הגב' בתיה הרוש, שברו את חובק ההגה ואת המתנע ותפסו את המתנע באמצעות מפתח ברגים. דוד אזרן, שגר בסמיכות למקום, הזעיק את משטרת ישראל. כשהבחינו הנאשמים בשוטרים, עזבו את המקום ברכב ובהמשך נתפסו ברכבם.
- ביום 24.4.14 ניתנה תשובת הנאשמים לאישום. הנאשם 1 (להלן: "הנאשם"), כפר במיוחס לו וטען לטעות בזיהוי וכן טען להגנה מן הצדק שטיבה לא הוברר במסגרת התשובה לאישום.
- לאחר מספר דחיות של הדיונים מטעמים שונים, נקבע דיון לשמיעת ראיות תביעה הגנה וסיכומים ליום 20.9.16.

5. ביום 20.9.16 נשמעה עדותם של שלושה עדי תביעה. עקב אי התייצבותם של שני עדים נוספים, שלא זומנו כדין לדיון, קיבלתי את טענת הנאשמים שאין להשיב לאשמה והם זוכו.

6. המאשימה הגישה ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי.

ביום 5.2.17 קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור בעניינו של הנאשם והורה על ביטול פסק הדין והחזרת התיק לבית משפט זה לצורך השלמת שמיעת הראיות.

אשר לנאשם 2, ביום 5.4.17 הודיעה המאשימה כי עקב פציעתו הקשה בתאונה היא חוזרת בה מהערעור על זיכוי.

הראיות ומשקלן

7. מטעם המאשימה העידו גב' בתיה הרוש, מר דוד אזרן והשוטרים אברהם ירושלמי, מני חדד ואנטון קונסטנטינוב והוגשו הודעותיהם של הנאשמים במשטרה, תמונות של הרכב והכלים שנמצאו בו ודו"ח תפיסה שערך השוטר אבינועם אליה.

8. העד דוד אזרן (להלן: "דוד") תיאר כי במועד האירוע התגורר ברחוב יוסף קארו 12, ודירתו הייתה בקומה שלוש וחצי ביחס לרחוב בו חנה הרכב שנפרץ. בשעת לילה מאוחרת שמע רעשים שאינם אופייניים לשכונה השקטה בדרך כלל, הסתכל מבעד לחלון וראה אדם לבוש חלק עליון אדום וכובע צמר שחור, היוצא מרכב איסוזו לבן שמוכר לו כשייך למשפחה המתגוררת בשכנות, ואשר חנה מתחת לעמוד תאורה שהאיר את המקום. האיש נכנס לרכב פורד שחנה מול הבניין, נראה כאילו מדבר עם מישהו שנמצא בתוך רכב הפורד, אשר העד לא הבחין בו, ולאחר מכן יצא מהפורד כשהוא מחזיק תיק או חפץ קטן בצבע שחור ושב ונכנס לרכב האיסוזו, שחנה במרחק כמה עשרות מטרים ממנו, ואשר הגיע אליו בדרך עקלקלה, מבין המכוניות. דוד המשיך להסתכל ושמע מכות וצליל פלסטיק נשבר ועל כן התקשר למשטרה וסיפר להם מה ראה וביקש מהשוטרים למהר על מנת לתפוס את הפורץ. בינתיים הפורץ שב לרכב הפורד. כשהשוטרים התקרבו למקום הוא שוחח עמם בטלפון וביקש מהם לא להתקרב לרכב הפורד עם רכב המשטרה, אלא למקום שבו נמצא האיסוזו שנפרץ. השוטר האיר עם הפנס לרכב שנפרץ והוא צעק לו בטלפון שיתפוס את רכב הפורד. כעבור כשלוש דקות ראה אורות משטרה ברחוב הסמוך, הבין שהפורץ נתפס, רץ למטה וראה את הפורץ שבו הבחין מדירתו, כשהוא עצור ברכב המשטרה. לדבריו, האדם שהיה עצור ברכב המשטרה הוא, ללא ספק, האדם שראה דקות קודם לכן פורץ לרכב. דוד הבהיר כי הגם שבמהלך ההתרחשות הבחין בפורץ מדבר עם מישהו בתוך רכב הפורד, הוא לא ראה אדם נוסף. דוד תיאר, כי כשהגיע למחרת היום לרכב הפורץ, עדיין היתה מולבשת על מתג ההנעה "ג'בקה" שטרם שוחררה.

התרשמתי, כי הגם שהאירוע אירע לפני מספר שנים, הוא נותר חרוט היטב בזיכרונו של דוד וניכר כי הוא השתדל לדייק בדבריו. הוא הקפיד והצליח לערוך הפרדה בין דברים שזכר בביטחון לבין השערות או פרטים בהם לא היה בטוח. כך למשל, ביחס לזהות בעלי הרכב שנפרץ, וכך למשל כאשר נשאל על העונה בשנה בה התרחש האירוע, אמר שהוא חושב, אך לא בטוח, כי היה מדובר בקיץ, ומכל מקום זכר כי מזג האוויר היה טוב (אפשרות הקיימת גם בחודש פברואר שבו אירעו הדברים).

דוד לא מכיר את הנאשם ולא היה לו כל אינטרס להפלילו. לא סברתי שהוא משקר או שזיכרונו פגום. דוד לא נשאל כלל בחקירה נגדית על טענתו כי זיהה את הפורץ כאדם שנעצר על ידי המשטרה, ולנוכח סמיכות הזמנים הגדולה, תיאור הלבוש והרכב בו נסע הפורץ, כמו גם מידת בטחונו של העד בזיהוי, שלא הוטל בה כל ספק במסגרת חקירתו הנגדית, אני מקבלת את עדותו במלואה.

9. בתיה הרוש, בעלת הרכב, העידה כי במועד האירוע היה ברשותה רכב שאחיה נרשם כבעליו. בתאריך 17.2.14 בשעות הלילה התקשרה המשטרה לאחיה והודיעה לו כי ניסו לגנוב את הרכב. היא מיד ירדה מביתה וראתה את הרכב כשמפתח שבדי מצוי על המתנע. מהרכב לא נגנב דבר. הגם שב"כ הנאשמים עמדו על שמיעת עדותה של הגב' הרוש ולא הסכימו להגשת אמרתה, העדה לא נחקרה כלל בחקירה נגדית ועל כן גם לעדותה יינתן משקל מלא. כפי שנטען בסיכומי ב"כ הנאשם, הגב' הרוש אמנם לא אמרה בעדותה באופן מפורש כי המפתח השבדי שנמצא על המתנע לא היה שלה. עם זאת, עובדה זו הובנה בוודאות מתוך האופן שבו תיארה את הדברים. יש לומר עוד כי אין זו התנהגות סבירה ושגרתית של בעל רכב, להניע את רכבו באמצעות מפתח שבדי, ובוודאי לא להותיר מפתח שבדי על המתנע כשהוא חונה את הרכב.

10. דו"ח הפעולה שכתב השוטר אברהם ירושלמי הוגש במהלך עדותו בחקירה ראשית והתקבל מכח כלל הקפאת הזכירה שבעבר. בדו"ח הפעולה שערך (ת/5) נכתב, כי ביום 17.2.14 בשעה 3:14 קיבל הודעה ממודיע על שני גברים עם רכב שנראים לו חשודים, הנמצאים ברחוב למעלה מחצי שעה ומסתכלים על כלי רכב. כשהגיע למקום הבחין ברכב פורד לבן שמספרו 97-113-69 חונה מצד שמאל של הכביש, הנראה כבוי וסגור. בהמשך הרחוב ראה ג'יפ מסוג איסוזו שמספרו 41-409-18 ללא איש בתוכו. כשהסתכל לתוך הג'יפ ראה כי המתנע מפורק ועליו יש סוג של שברייה אדומה. הוא שוחח טלפונית עם המודיע שאמר לו שהוא רואה אותו והפנה אותו לאדם היושב בתוך רכב הפורד, לבוש חלק עליון אדום וכובע צמר שחור. המודיע אמר לו כי ראה אדם זה מעביר חפצים שטיבם לא ברור מרכב האיסוזו לרכב הפורד ודיבר בערבית עם אדם בתוך רכב הפורד. המודיע הוסיף, כי בכל פעם שעברו אנשים ברחוב האדם לבוש החולצה האדומה הפסיק לעשות את מה שעשה ונכנס לתוך הפורד עד שהרחוב שב והתרוקן מאנשים. תוך כדי השיחה המודיע אמר לו כי רכב הפורד מתחיל לנסוע לכיוון היציאה מהרחוב ובשלב זה הבחין בפורד נוסע ופונה לרחוב שמאל הנביא. הוא נסע אחרי רכב הפורד שעצר בצומת, ברמזור אדום. נהג רכב הפורד, שמאוחר יותר התברר כי הוא הנאשם 1, לבש חלק עליון אדום. הוא הורה לו לעצור את הרכב בצד והנאשם עצר. השוטר הסתכל לתוך הרכב ולא ראה איש, שאל את הנאשם האם יש מישהו נוסף ברכב והנאשם השיב בשלילה. הנאשם אמר לו שהוא עשה הסעות ועצר לנוח ברחוב יוסף קארו, הוסיף כי לא יצא מהרכב ולא נכנס לשום רכב אחר, לא העביר חפצים ולא דיבר עם איש, אלא רק נח. הוא הודיע לנאשם שהוא עצור והכניס אותו לרכב המשטרה ואז ניגש לבצע חיפוש ברכב הפורד. בחיפוש נתפס בחלק האחורי ארגז כלים שחור עליו היה מודבק מזכר משטרתי מתאריך 4.8.13 ושלושה מפוחי אוויר. בסריקה ברכב נמצא הנאשם 2 כשהוא שוכב על הספסל האחורי בצדו הימני של הרכב, שאמר לו שהוא סתם נח שם. למרגלותיו של הנאשם 2 נמצא כובע צמר שחור וחם צוואר. השוטר איתר את מחזיקת הרכב, בתיה הרוש, והפנה את המודיע למסירת עדות בתחנת המשטרה.

ב"כ הנאשם טענה טענות רבות בדבר משקלו של המזכר שערך העד, דא עקא שהעד לא נחקר כלל בחקירה נגדית, לא עומת עם אף אחת מטענות אלה, הגם שעם חלקן ניתן היה לעמתו ולצפות לתשובה חרף חלוף הזמן והשכחה, ועל כן יינתן לדברים שנכתבו בדו"ח הפעולה שלו משקל מלא. יש לומר כי לא מצאתי סתירה בין דבריו של השוטר לפיהם המודיע הודיע על שני אנשים המנסים לפרוץ לרכב לבין דבריו של דוד לפיהם ראה רק אדם אחד, שכן מתוך עדותו של

דוד עולה בברור כי הוא הסיק את דבר קיומו של אדם נוסף יחד עם הנאשם לנוכח התנהגותו של הנאשם.

11. אנטון קונסטנטינוב שירת בעבר כשוטר, ובמועד האירוע היה שותפו של אברהם ירושלמי. לדבריו, ביום האירוע קיבל קריאה על פריצה לרכב יחד עם ירושלמי הגיעו למקום האירוע. הוא שוחח בטלפון עם המודיע, שמסר לו את תיאור לבושו של הפורץ: כובע גרב שחור וחולצה אדומה. השוטרים הגיעו לרכב איסוזו לבן שנפרץ, ירושלמי הפנה את תשומת לבו למתנע של הרכב והוא עצמו זיהה שדלת האיסוזו פתוחה. הם התקדמו לכיוון רכב טרנזיט לבן שמספר לוחית הזיהוי שלו 97-113-69, שאילו נכנס אדם לבוש חולצה אדומה וחבוש כובע שחור ואשר החל בנסיעה לכיוון כביש מספר 1. הם עיכבו את אותו אדם, שבהמשך התברר, כי הוא הנאשם. הוא שאל את הנאשם למעשיו במקום וזה השיב כי הוא נח וכעת הוא נוסע. הנאשם הוכנס לרכב, והעד שוחח עמו. בשיחה זו אמר הנאשם לעד כי הוא נח לבדו בבית, קנה בייגלה ושתה קפה במוסררה. הוא שאל את הנאשם אם היה ברכב לבדו והנאשם השיב בחיוב. תוך כדי הוא קיבל דיווח מירושלמי, לפיו ברכב הטרנזיט היה אדם נוסף.

העד קונסטנטינוב אמר שוב ושוב במהלך עדותו, כי אינו זוכר חלקים גדולים מהאירוע וכי מעיד על סמך הדברים שקרא בדו"ח הפעולה טרם הדיון. על רקע זה תמהתי, מדוע התביעה לא ביקשה להגיש את אמרת החוץ שערך לפי הכללים הקבועים למקרים שכאלה בדיני הראיות. בחקירה נגדית נשאל על פרטי פרטים מתוך דו"ח הפעולה, וחזר על כך שאינו זוכר את הדברים וביקש שוב ושוב לעיין בדו"ח, אך הדבר לא התאפשר לו. דו"ח הפעולה שערך לא הוגש, ועל כן לא ניתן לעמוד על קיומן של סתירות, אם ישנן, בין עדותו לבין דו"ח הפעולה, ומכל מקום לא מצאתי כי בחקירה הנגדית היה כדי להעיב על מהימנותו. ככלל, הדברים שעליהם העיד, עולים בקנה אחד עם עדויותיהם של יתר העדים, ועל כן ניתן ליתן משקל לעדותו, אם כי, מטבע הדברים, בשל קשייו של העד לזכור את פרטי האירוע בחלוף שנים והעובדה כי אמרתו לא הוגשה במלואה, המשקל שניתן לעדותו הוא מוגבל.

12. השוטר מני חדד גבה את הודעות הנאשמים ועל פי עדותו תפס ברכבם כלי עבודה שהם, לטענתו, "כלי פריצה". העד לא התבקש לפרט באילו כלים מדובר ולא פירט היכן ברכב היו הכלים. מובן כי על בסיס עדותו בלבד לא ניתן לדעת אילו כלים נתפסו ברשות הנאשם, היכן נתפסו והאם כלים אלה מהווים כלי פריצה.

13. מדו"ח תפיסת מוצגים שערך השוטר אליה אבינועם ביום 17.2.14 (ת/1) עולה כי באותו תאריך נתפסו על מושב ימני קדמי שני מברגים ועל מתג ההנעה בתוך הרכב נתפס מפתח צינורות. בדו"ח התפיסה לא צוין באיזה רכב מדובר, ואולם שילובה של ראייה זו עם דו"ח הפעולה של השוטר ירושלמי מבסס את המסקנה כי מדובר ברכב האיסוזו.

14. מדו"ח תפיסת מוצגים שערך השוטר אליה אבינועם ביום 19.2.14 (ת/2) עולה כי בתאריך זה נתפסו זוג כפפות צמר בצבע שחור בחלקו האחורי של הרכב, ברם לא צוין באיזה רכב.

15. בלוחות התצלומים (ת/3, ת/4) תמונות של רכב האיסוזו מצולם מבפנים ומבחוץ וכן רכב הפורד שהוא רכב הסעות-מצולם מבפנים ומבחוץ. בתמונות 8-10 של ת/4 ניתן להבחין בחלקו האחורי של רכב הפורד, מאחורי הספסל האחרון, בארגז, שעליו מונחת קופסת כלים מלבנית לתיקון כלי רכב, וכן בחפצים נוספים המוטלים בסמוך ובהם

ראש של מטאטא, כבל ארוך, מברג וג'ריקון.

16. בהודעת הנאשם במשטרה מיום 17.2.14 הכחיש הנאשם את המיוחס לו, טען כי היה בדרכו לבית שמש וכי יש לו הסעה ל"סודה קלאב". הנאשם נשאל מה עשה החל מחצות באותו הלילה ואמר כי היה בביתו בא-זעים, יחד עם משפחתו ובהם הנאשם 2, התעורר סמוך לשעה 2:30-3:00, אכל, התקלח, התלבש ויצא לעבודתו בחברת "מגל הסעות" בבית שמש, ברכב של העבודה, פורד טרנזיט. הוא לקח עמו את הנאשם 2, שלא עבד באותו היום, אך באיתו כדי ללמוד את המסלולים של עבודתו. הוא עבר עם הרכב באזור מוסררה, שם לוקח עמו לעיתים נוסעים, והחל לנסוע לכיוון בית שמש. הוא עצר את הרכב ברחוב יוסף קארו כדי לעשות את צרכיו. הנאשם אישר, כי לבש חולצה אדומה וג'ינס בצבע שחור וטען שכלי עבודה שנמצאו בתוך ארגז כלים, שייכים לרכב ונועדו לביצוע תיקונים ברכב. הנאשם הכחיש כי היה ליד או בתוך רכב האיסוזו וטען כי כשעצר עשה את צרכיו, הדליק סיגריה, הכין את ספר המסלולים של הרכב, רשם את העבודה של היום הקודם וכי משך העצירה במקום היה כעשר עד חמש עשרה דקות בלבד. הנאשם הוסיף, כי אחיו ישן ברכב הטרנזיט לאחר שנטל כדורי אסיוול בשל מחלת סרטן ממנה סובל ובשל כך שיש לו פלטינות ברגליו. הנאשם לא ידע למסור מספרי טלפון של איש ממקום עבודתו אך מסר את שמותיהם, ואמר כי הטלפון הסלולארי שלו בתיקון. הנאשם אמר כי אינו זוכר שאמר לשוטר הסיור כי הוא לבדו ברכב.

17. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם כי לא ניסה לגנוב רכב, כי ביום האירוע לבש חולצה בצבע הנוטה לאדום ומכנסי ג'ינס בצבע כחול כהה, אך לא חבש כובע, אישר כי ביום האירוע נהג ברכב טרנזיט שמספרו 97-113-69, והשיב כי אחיו ליווה אותו בדרכו לבית שמש, מאחר ורצה לעבוד איתו. עוד השיב הנאשם בחקירתו הנגדית, כי לא אמר לשוטר שעיקב אותו שהוא לבדו ואין איש ברכב, והוסיף כי רמת העברית שלו אינה טובה וייתכן שלא הבין את השוטר. הנאשם השיב, כי עצר ברחוב יוסף קארו כדי לעשות את צרכיו, עישן סיגריה ומילא דו"ח של העבודה. הנאשם סיפר כי אחיו, מוחמד, היה חולה ולקח כדורים, אך התקשה להסביר כיצד אדם שהיה בהשפעת תרופות כה רבות יכול היה ללמוד את מסלול ההסעה. הנאשם עמד על כך כי העצירה ברחוב יוסף קארו הייתה עצירה בדרך, בכיוון הנסיעה לבית שמש, והבהיר כי יצא מביתו בא-זעים, לכיוון מוסררה שם שתה קפה ואכל ביגלה. הנאשם התבקש להסביר את פשרם של הכלים שנתפסו ברכב ואמר שמדובר בארגז כלים שהוא מסתייע בו כדי לפרק מכשירי חשמל שמוצא זרוקים ברחובות. הנאשם שב והכחיש כי נכנס לרכב האיסוזו או כי ניסה לגנוב אותו.

עדותו של הנאשם לא עוררה אמון; גרסתו ביחס למעשיו במקום האירוע אינה מתיישבת עם ההיגיון, נסתרת מתוכה וסותרת ראיות אחרות. השוטר קונסטנטינוב העיד כי הנאשם אמר לו שהוא לבדו, טענה שהתבררה בהמשך כשקרית. לא ראיתי לקבל את טענת הנאשם בהקשר זה, כי לא הבין את שנשאל בעברית. אמנם הנאשם העיד בסיוע מתורגמן אך התרשמתי כי הוא מבין עברית היטב, גם אם לא ברמה מושלמת. על חלק מהשאלות השיב עוד לפני ששמע את התרגום להן, ועל חלק השיב בעברית. יתרה מכך, תשובתו המידית של הנאשם לשאלה מדוע אמר לשוטר שהוא לבדו הייתה שהוא לא אמר זאת (עמ' 44 שורה 12), אך כשנשאל שוב, לאחר התנגדויות מפורטות, חוזרות ונשנות של באת - כוחו, שינה הנאשם גרסתו ואמר שאינו מבין טוב עברית (עמ' 45 שורה 28).

גרסתו של הנאשם לגבי מעשיו של אחיו השתנתה אף היא לאורך העדות. הטענה שנטענה כבר בהודעה במשטרה, לפיה האח מוחמד הצטרף לנסיעה כדי ללמוד את המסלולים (ת/7 שורה 15) אינה עולה בקנה אחד עם הטענה כי מוחמד נטל כמות גדולה של כדורים והלך לישון ברכב (ת/7 שורה 49, עמ' 44 שורות 19-20). כשעומת הנאשם עם

חוסר ההיגיון שבדבר, אמר שלמעשה רצה שאחיו יתאורר וישכח ממחלותיו (עמ' 46 שורות 11-12).

הנאשם תיאר בהודעתו במשטרה, כי יצא מביתו לעבודה לאחר שאכל והתקלח (ת/7 שורה 8). על רקע זה, קשה להבין מדוע שוב עצר לאכול באזור מוסררה, ומכל מקום, תיאור נתיב הנסיעה שלו מא- זעים אינו תואם את גרסתו ואת הטענה שפניו היו לעיר בית שמש. רחוב יוסף קארו הוא רחוב צדדי שאינו מהווה כל דרך קיצור של נתיב נסיעתו של הנאשם כפי שטען בהודעתו במשטרה (ת/7 שורה 13), בפרט לא בשעות הקטנות של הלילה, כאשר אין בכבישים עומסי תנועה. יתרה מכך- אם תתקבל טענת הנאשם כי הגיע מאזור מוסררה, הרי שנסיעה מרחוב יוסף קארו לכיוון שמואל הנביא אינה נסיעה לכיוון בית שמש אלא לכיוון ההפוך.

טענת הנאשם, כי עצר ברחוב יוסף קארו להטיל את מימיו, סותרת את הדברים שאמר לשוטר ירושלמי, לפיהם בעת שעצר לנוח ברחוב יוסף קארו כלל לא יצא מהרכב (ת/5 עמ' 2) ואינה מתיישבת עם טענתו הנוספת של הנאשם, כי עצר גם כדי לעשן סיגריה ולמלא את דו"חות הנסיעה שלו. הנאשם יצא, לטענתו, לעבודתו באמצע הלילה, וקשה להעלות על הדעת כי בתוך פרק זמן ומרחק כה קצרים עצר פעם אחת כדי לאכול ולשתות קפה, וכעבור רגעים ספורים בלבד עצר שוב לעשן ולמלא דו"חות ברחוב חשוך שאינו מצוי בנתיב נסיעתו.

הנאשם טען אמנם, כי בעת עיכובו לא חבש כובע, ואולם מתוך דו"ח הפעולה שערך השוטר ירושלמי עולה, כי בתוך רכב הפורד נתפס כובע צמר שחור (ת/5 עמ' 4).

גרסתו המתפתלת של הנאשם, שנסתרת מתוכה וביחס לראיות אחרות, לא זו בלבד שאין בה כדי להפריך את ראיות התביעה, אלא שיש בסתירות ובחוסר ההיגיון העולה ממנה, כדי לחזק את הראיות נגדו.

18. בתיק המוצגים שהוגש בראשית פרשת התביעה, מצויה גם ההודעה שמסר הנאשם 2 במשטרה, שכן באותה עת התנהל המשפט נגד שני הנאשמים. מובן, כי לאחר זיכוי של הנאשם 2, ומשעה שהוא לא עלה להעיד במשפט, ההודעה שמסר אינה קבילה ולא ניתן להסתמך עליה ביחס לנאשם 1 (ראו למשל בש"פ 1572/05 **זוארץ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 10.4.05)). עם זאת, עדותו של הנאשם 2, אחיו של הנאשם 1, היא ראייה רלבנטית ובעלת חשיבות רבה במשפט, שכן על פי טענתו של הנאשם, היה בה כדי לתמוך בגרסתו. אף על פי כן, הנאשם לא קרא לאחיו לעדות בבית המשפט ועובדה זו היא בעלת משמעות ראייתית לחובתו, ויש בה כדי לחזק את ראיות התביעה (ראו ע"א 1100/09 **סופרגז חברה ישראל להפצת גז בע"מ נ' עזבון המנוח איתן מימון ז"ל** (פורסם בנבו 20.3.11)). לא נעלמה מעיני העובדה כי האח, מוחמד, נפצע, וכי הוא משותק בפלג גופו התחתון, עם זאת, כפי שעולה מתוך דברי הנאשם עצמו, לא היה בעובדה זו כדי למנוע ממנו את האפשרות להעיד בבית המשפט (עמ' 50 שורה 24 - עמ' 51 שורה 1).

גם העובדה כי הנאשם נמנע מלהביא ראייה כלשהי לגבי מקום עבודתו במועד האירוע, שיש בה כדי לתמוך באיזה מטענותיו בנוגע לשעות העבודה, המסלול שבו נסע או הצטרפותו הצפויה של אחיו, מוחמד, לעבודה, היא בעלת משמעות ראייתית לחובת הנאשם.

קביעת עובדות ובחינת התקיימות יסודות העבירות

19. על בסיס מכלול הראיות שהוצגו והתרשמותי מהן כפי שפורטה לעיל, ניתן לקבוע מעבר לספק סביר, כי הנאשם הגיע לרחוב יוסף קארו ברכב פורד טרנזיט שבו נהג, ויחד עמו נסע ברכב אחיו, מוחמד (הנאשם 2). הנאשם עצר את הרכב, ירד ממנו וניגש לרכב ג'יפ איסוזו השייך לגב' בתיה הרוש. הנאשם פתח את דלת האיסוזו בדרך שלא ניתן לקבוע ממצא לגביה, ונכנס לתוכה. לאחר זמן קצר יצא הנאשם מהאיסוזו, נכנס לפורד ויצא כשעמו שני מברגים ומפתח צינורות, שבו השתמש כדי לנסות ולהניע את רכב האיסוזו. הנאשם הצמיד את מפתח הצינורות למתג ההנעה של האיסוזו בניסיון להניע אותה, אך כשהגיעו שוטרים למקום עזב את רכב האיסוזו, עלה לרכב הפורד ונסע מהמקום עד שנעצר ברחוב שמואל הנביא.

20. בכתב האישום נטען כי בניסיון לגנוב את הרכב שבר הנאשם את חבק ההגה. אמנם בתמונה 6 בלוח התצלומים ת/3 ניתן להבחין בחבק ההגה כשהוא שבור וכך גם עולה מדו"ח הפעולה של ירושלמי, ואולם העדה בתיה הרוש לא נשאלה ולא תיארה בעדותה דבר בעניין זה, ועל כן, הגם שניתן להניח, במידה מסוימת של סבירות, כי חבק ההגנה נשבר במהלך הניסיון לגנוב את הרכב, הדבר לא הוכח מעבר לספק סביר.

לא תואר כי הצמדת מפתח צינורות למתג ההנעה של הרכב גרמה כשלעצמה לנזק, ואולם פעולה זו מלמדת על כוונה ממשית לגרום לנזק למתג ההנעה אשר נעשו הייתה קרובה מאד להוצאתה לפועל והמעשה מבסס עבירת ניסיון לחבלה במזיד ברכב.

21. השימוש במפתח צינורות והצמדתו למתג ההנעה של רכב האיסוזו, כמו גם העובדה כי לא נגנב דבר מתוך הרכב, מלמדים כי בעת ביצוע מעשיו, כוונת הנאשם הייתה לגנוב את רכב האיסוזו.

22. כפי שעולה מתוך עדותו של דוד, הנאשם הביא עמו חפצים מרכב הפורד לרכב האיסוזו, וברכב האיסוזו נתפסו שני מברגים ומפתח צינורות שהוצמד למתג ההנעה. שלושת אלה שימשו בפועל לניסיון לגנוב את הרכב, ובשל טיבם והשימוש שנעשה בהם ניתן לקבוע כי הם מכשירים המשמשים לפריצה לרכב, כמשמעותם בסעיף 413 לחוק העונשין. בנסיבות שבהן נתפסו כלים אלה, אין צורך לטעמי בחוות דעת מומחה כדי לקבוע עובדה זו.

אשר לכלים הנוספים שנזכרים בכתב האישום- דבר תפיסתם וסוגם לא הוכח. ככל שהכוונה היא לארגז הנראה בתמונה 8 לת/4, הרי שמקום הימצאו בעת ביצוע העבירות מטיל ספק שמא הכלים שבו, שטיבם לא הוברר, אמנם משמשים לפריצה לרכב.

23. מכילי הפריצה שנמצאו ברכב האיסוזו לא נלקחו טביעות אצבע, הגם שמדובר בפעולת חקירה שניתן היה לבצע בנקל, ולא ניתן כל הסבר לעובדה שלא בוצעה. עם זאת, אף אם ניתן לראות בכך מחדל חקירה, אין בו כדי להשפיע על עוצמת הראיות הקושרות את הנאשם לעבירות. אף אם אניח, כי לו היו כלי הפריצה נבדקים ולא היו נמצאות עליהם טביעות אצבע של הנאשם, או שהיו נמצאות עליהם טביעות אצבע של אחר, לא היה בכך כדי להפחית ממשקלן המצטבר של הראיות הקושרות את הנאשם לכניסה לרכב האיסוזו באישון ליל וניסיון לגנוב אותו בעזרת כלים אלה.

24. לנוכח האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירות ניסיון גניבת רכב לפי סעיף 413ב(א) ו-25 לחוק העונשין, החזקת כלי פריצה, לפי סעיף 413 לחוק העונשין ובעבירת ניסיון לחבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 ו-25 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ח, 31 דצמבר 2017, במעמד הצדדים